

The eDisciple

A new weekly teaching email.
Gain new insight into the
stories and teachings of the Master every week.

The Torah requires every Jew to love his neighbor—but who qualifies as a neighbor?

Who Is My Neighbor?

A Torah scholar once asked Yeshua how to inherit eternal life. In the ensuing discussion, they agreed that loving one's neighbor was a key component. But the discussion didn't end there.

The Torah scholar pressed the matter further because he wanted "to justify himself." He wanted to be found righteous before God and inherit eternal life. To do so, he needed to love his neighbor as himself. But exactly how far did that command extend? He asked, "Who is my neighbor?"

The context of Leviticus 19:18 places the "neighbor" parallel with "one of your people," thus implying that the neighbor should be understood only as a brother Israelite. Following that literal reading of the text, the majority of Jewish interpretation limits the scope of the commandment to one's fellow Jew:

You shall not take vengeance, nor bear any grudge against the sons of your people, but you shall love your neighbor as yourself; I am the LORD. (Leviticus 19:18)

When he asked, "Who is my neighbor," the expert in Torah might have been wondering whether such love must actually extend to include all Jews, or if it might be appropriate to despise Sadducees, Herodians, apostates, and heretics. He hoped to justify himself by declaring those types of Jews as outside of the definition of "your neighbor."

Perhaps he hoped Yeshua would narrow the scope a little bit.

The Community Rule from Qumran espouses a similar sentiment. It says, "Love all the sons of light ... and hate all the sons of darkness," understanding the sons of light as members of the sect and sons of darkness to be fellow Jews outside the sect. Consider the following adage about loving one's fellow:

De eDiscipel

Een nieuwe wekelijkse onderwijs e-mail.
Verwerf elke week nieuw inzicht in de verhalen en leringen van de Meester.

De Torah verlangt van elke Jood dat hij zijn naaste liefheeft - maar wie is een naaste?

Wie is mijn naaste?

Een Torah-geleerde vroeg eens aan Yeshua hoe je het eeuwige leven kunt beërven. In de daaropvolgende discussie, waren ze het erover eens dat het liefhebben van je naaste een belangrijk onderdeel was. Maar de discussie eindigde daar niet.

De Torah-geleerde drong verder aan in de zaak omdat hij "zichzelf wilde rechtvaardigen." Hij wilde rechtvaardig bevonden worden voor God en het eeuwige leven beërven. Daarvoor moest hij zijn naaste liefhebben als zichzelf. Maar hoe ver reikte dat gebod precies? Hij vroeg: "Wie is mijn naaste?" De context van Leviticus 19:18 plaatst "naaste" parallel met "iemand van uw volk", wat impliceert dat de naaste alleen moet worden opgevat als een Israëlitische broeder. Volgens deze letterlijke lezing van de tekst, beperkt de meerderheid van de Joodse interpretatie de toepassing van dit gebod tot iemands mede-Jood:

Gij zult u niet wreken, noch wrok koesteren tegen de zonen van uw volk, maar gij zult uw naaste liefhebben als uzelf; Ik ben de HERE. (Leviticus 19:18)

Toen hij vroeg: "Wie is mijn naaste?" vroeg de expert in de Torah zich misschien af of deze liefde zich eigenlijk moest uitstrekken tot alle Joden, of dat het misschien gepast was om Sadduceeën, Herodianen, afvalligen en ketters te verachten. Hij hoopte zichzelf te rechtvaardigen door te verklaren dat deze soorten Joden buiten de definitie van "je naaste" vallen.

Misschien hoopte hij dat Yeshua het toepassingsgebied een beetje zou verkleinen.

De Gemeenschapsregel van Qumran omarmt een soortgelijk sentiment. Het zegt: "Heb alle zonen van het licht lief ... en haat alle zonen van de duisternis," waarbij de zonen van het licht worden opgevat als leden van de sekte en de zonen van de duisternis als mede-Joden buiten de sekte. Overdenk het volgende gezegde over het liefhebben van je naaste:

This teaches that no man should think, "Love the sages but hate the disciples," or "Love the disciples but hate the ignorant." On the contrary, love all of these, but hate the sectarians, apostates, and the informers. (Avot DeRabbi Natan)

Dit leert dat niemand moet denken: "Heb de wijzen lief maar haat de discipelen," of "Heb de discipelen lief maar haat de onwetenden." Integendeel, heb ze allemaal lief, maar haat de sektariërs, de afvalligen en de verklikkers. (Avot DeRabbi Natan)

The Torah does not sanction hatred for fellow Jews. The Torah explicitly says, "You shall not hate your fellow countryman in your heart" (Leviticus 19:17). The Torah requires a man to love even the stranger and to show kindness to enemies by assisting them when they fall into difficulty. Yeshua taught a broad interpretation of "your neighbor," much broader than your "fellow Jew" or "fellow community member." He may have based His broad definition upon a similar passage in Leviticus 19:34, the third and final commandment in the Torah containing the verb *ve'ahavta* ("and you shall love"), and a parallel to Leviticus 19:18 in that it instructs to love the stranger as yourself. Compare:

- You shall love (*ve'ahavta*) your neighbor as yourself. (Leviticus 19:18)
- The stranger who resides with you shall be to you as the native among you, and you shall love (*ve'ahavta*) him as yourself. (Leviticus 19:34)
- You shall love (*ve'ahavta*) the LORD your God with all your heart and with all your soul and with all your might. (Deuteronomy 6:5)

This is in keeping with the main thrust of Yeshua's message, "Repent, for the kingdom of heaven is at hand." The sages of the Talmud claim that Jerusalem was destroyed for the sin of baseless hatred. Yeshua's generation was deeply divided by internal animosities, political acrimony, and senseless violence. Yeshua called upon the people of His nation to repent from the baseless hatred for which they were about to be judged and to embrace extravagant love for one another and even for those outside the community of Israel.

De Torah keurt haat jegens mede-Joden niet goed. De Torah zegt uitdrukkelijk: "Gij zult uw landgenoot in uw hart niet haten" (Leviticus 19:17). De Torah vereist dat een mens zelfs de vreemdeling liefheeft en vriendelijkheid betoont aan vijanden door hen bij te staan wanneer zij in moeilijkheden geraken. Yeshua onderwees een brede interpretatie van "je naaste," veel breder dan je "mede-Jood" of "medemens van de gemeenschap." Hij kan zijn brede definitie hebben gebaseerd op een soortgelijke passage in Leviticus 19:34, het derde en laatste gebod in de Torah dat het werkwoord *ve'ahavta* ("en gij zult liefhebben") bevat, en een parallel is met Leviticus 19:18 in die zin dat het instrueert om de vreemdeling lief te hebben als jezelf. Vergelijk:

- Gij zult uw naaste liefhebben (*ve'ahavta*) als uzelf. (Leviticus 19:18)
- De vreemdeling die bij u woont, zal voor u zijn als de autochtoon onder u, en gij zult hem liefhebben (*ve'ahavta*) als uzelf. (Leviticus 19:34)
- Gij zult de HERE, uw God, liefhebben (*ve'ahavta*) met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht. (Deuteronomium 6:5)

Dit is in overeenstemming met de hoofdgedachte van Yeshua's boodschap: "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." De wijzen van de Talmud beweren dat Jeruzalem werd verwoest vanwege de zonde van ongegronde haat. Yeshua's generatie was diep verdeeld door interne vijandigheden, politieke bitterheid, en zinloos geweld. Yeshua riep de mensen van Zijn natie op om berouw te tonen over de ongegronde haat waarvoor zij op het punt stonden veroordeeld te worden, en om buitengewone liefde te omarmen voor elkaar en zelfs voor degenen buiten de gemeenschap van Israël.

